

**Huwlykszangen voor den heere Pieter Teyler,
van der Hulst, en jongkvrouwe Helena
Wynands Verschaave**

**In den echt vereenigt binnen Amsteldam, den 25. van
lentemaand, 1728**

bron

*Huwlykszangen voor den heere Pieter Teyler, van der Hulst, en jongkvrouwe Helena Wynands Verschaave. In den echt vereenigt binnen Amsteldam, den 25. van lentemaand, 1728 . Z.n., z.p.
1728*

Zie voor verantwoording: http://www.dbnl.org/tekst/_tey001teyl01_01/colofon.htm

© 2009 dbnl

Uitlegging van de Titel Prent.

DE *Liefde* triumfeert op *Bruidegom* en *Bruid*,
 En spreijt verheugd van geest de blanke vlerkjes uit,
 Nu *Hymen* hen verwacht, om 't heilig vuur te ontsteeken,
 Terwyl ze uit zuivre min om 's hemels zegen smeeken,
 Nu zyne *huwlykstoorts* twee harten blaaken doet,
 Verbeeldende in den Echt twee zielen, één gemoed.
 De *Bruigom* wordt gekroond met edele laurieren
 Door 't vrolyk *minnewicht*, dat we in de lucht zien zwieren;
 Dewyl hy 't fiere hart der schoone Maagd bewoog;
 Een tweede steekt zyn *pyl*; een derde zynen *boog*
 Ten hoogen Hemel op; dewyl voor zynen zegen
 De wakk're *Bruigom* deez' verwinning heeft verkregen.
 Zyn *Handel* wyd vermaard, door Pallas kunst gevoed,
 Word van 't *geluk* verzeld, 't welk 't paar met vreugd begroet.
 De *Zuiderzee*, het *Y*, en de *Amstel*, de eedle stroomen,
 Wier wat'ren steeds ten nut der Scheepvaart samen komen,
 Zyn nydig op 't geluk dat *Haarlems Stroom* geniet,
 (Die 't water uit haar kruik, in 't Meir, en d'*Y*stroom giet)
 Dewyl de schoone Bruid hunne oevers zal begeeven;
 En onder 't groene loof van 't stille *Spaaren* leeven;
 Daar *vruchten*, en *gebloemt*, en *palm*, en *mirtekruid*
 De min ontfonken; daar het lieffelyk geluid
 Van 't *lentevogeltje* in 't *Saaizoen*, en 't trekkebekken
 Der *Ringelduiffes*, 't hart tot wederliefde wekken;
 Daar Amalthéaas *hoorn* steeds vloeijt van overvloed;
 Daar TEILER, zyn HELEEN met kus op kus begroet,
 En door zyn deugd en min, aan Spaarens stroom gezeten,
 Haar 't machtig Amsterdam, in 't kort zal doen vergeeten.

P. LANGENDYK.

A1r

**Ter Bruilofte van den Heere Pieter Teyler vander Hulst, en
Jongkvrouwe Helena Wynands Verschaave.**

Laat de roem der helden roemen
Op den lauwer, ryk van lof,
Ed'le Deugd geeft Dichters stof;
En een krans van geur'ge bloemen,
Past twee Lieven, eens van zin,
t'Saam verknogt door Huuwlyksmin.

Welk een loofryk hof ging open,
Zielvekwiklyk voor 't gemoed,
Daar het druipt van overvloed,
Was de vreucht om goud te koopen.
Volheid brengt genoeg en meê,
En is de ed'le vrucht der vreê.

Nogtans zyner schooner gaaven
Die men op Getrouwen past.
Aan het levend blank albast,
Zal zich de ontrouw ligt verslaaven,
Maar de Deugd zo schoon, als bly,
Maakt den band des Huuwlyks vry.

Zy gaat glans en gloor te boven
Van het eêl en gloeiend goud,
Dat zyn meester vroeg veroud,
Kan geen lange vreugd beloven;
Neen, de lust der Huuwlyksvreucht,
Is een eeuwig groene deugd.

Trouw en zuiv're liefde paaren
In twee zielen eens van zin.
Zalig die dus ryk van min,
Hiblaas malsen honig gaaren
Uit heilig Trouwverbond,
In des levens morgenstond.

Zaal'ge liefde, reine lonken,
Zullen 't teêr en vreugdig hert,
Door geen slaafze zorg verwerd,
In een eeuw'ge jeugd ontvonken:
Lentebloemen fris van kleur,
Geeven de allerbeste geur.

Hemel wil dit Huuwlyk kroonen,
Daar tans TEYLER, WYNANDS Spruit
Mag omhelzen als zyn Bruid.
Eendragt moet uw Huis bewoonen,
Vreê en vreugd den vollen dis,
Daar het altyd Echtfeest is.

En gelyk het bly verjaaren
Van des Bruigoms Jaargety,
Dubble vreugd verschaft aan 't Y,
Moet U dubbel heil weervaaren.
Ryk, vernoegd, en wel te moe,
Vloeje U 's Hemels zegen toe.

Groey, en bloey, in brave Looten,
Ed'le Telgen uwer Stam,
Zo zal Spaar en Amsteldam,
Beider Oudren roem vergrooten,
Tot gy, daar nooit vreugd veroud,
Eens voor eeuwig Bruiloft houd.

Amicitia.

**Ter Bruilofte van den Heere Pieter Teyler vander Hulst, en
Jonkvrouwe Helena Wynands Verschaave.**

Wel aan myn Zangster, gryp het speeltuig van den wand,
Uw Dichter zingt de Min ter eeren;
Die hemeldrift, die al 't geschaap'nen overmant,
En te gelyk op zee en land,
Weet Alexanders, en ook Cató 's te overheeren.

Van 's Waerelds wieg af aan heeft zy gezégepraald;
Van daar de zon, met purp're kleuren,
Des 's morgens blyde ryst, en veê, en loof bestraalt,
Tot daar die Albezielster daalt,
Ziet men haar zoete Dwang en Heerschappy gebeuren.

De Heirkraft van haar wyd en uitgestrekte macht,
Is in geen schitt'rend staal te vinden;
Maar in het schoonste deel van 't waereldlyk Geslacht;
Dat ons door iet, als toverkracht,
Weet onder de Banier der liefde te verbinden.

Men volge dan den Rei der blyde Bruiloftsschaar,
Met Mintriomf en Zegezangen;
Gezangen die het Y, en kabb'lend vlietend Spaar,
Vervrolykt kaatsen tot elkaar,
Nu weêr twee Liefjes in de Minfuik zyn gevangen.

Juich Amstel, Spaar'ne, juich! de Min ontziet geen tyd,
Nog koude en stuuere wintervlaagen:
Een schat door ongemak, en zorg, en moeite, en vlyt
Gehaalt; en trouwlyk opgeleid;
Zal wel ons oog en hert het allermeest behaagen.

De Min vliegt heen en weêr op vleug'len als den wind,
En gaat zig hier en daar vermeijen;
Haar onbepaalde drift zig aan geen waereld bind,
En 't Schoone dat zy eens bezint,
Laat zy haar Mannenmoed niet al te ligt ontgleijen.

Nu plant zy haar Banier in Grysbergts Wonderstad,
En kroont haar *Held*, die zy eerst griede;
Die duizend duizendwerf vermoeid, en afgemat
Door Handelzorgen, om dien schat,
Na 's Waerelds Koopschuur trok, ten blyke zyner liefde.

Naa Arbeid past het Loon: en 't Loon van trouwe Min,
Zult gy Heer TEYLER nu erlangen;
Dat voorwerp van uw liefde, en oog, en hert, en zin,
(Naa groote moeite groot gewin)
Zult ge in 't volmaakste schoon der Jufferschap ontfangen.

Haar schoonheid, die van melk en bloed te zaamen vloeit,
Strooit altoos Leliën en Roozen.
Hier ryst een blonde Auroor elk oogenblik, en spoeit
Zig met twee Zonnen, onvermoeid,
Om uwe heusheid met haar stralen te verpoezen.

Gy bloost door Zedigheid op 't noemen van uw glans,
'k Zal van uw Deugd, ô *Bruid!* niet melden,
Myn Zangster dwaalden ligt in dien gespreiden trans,
Dies zwyge ik liefst met eerbied tans,
Als passende aan een luit die hooger snaaren stelden.

Driemaal gezegend zy het driemaal zalig uur,
Toen gy na d'Amstel spoede als Minnaar,
Toen u, ô *Bruidegom!* dat liefdeteelend vuur
(Die zoete werking der Natuur)
Het eerst in de Aad'ren speelde, en nu begroet als winnaar!

Omärm uw schoonheid, die getrouwe liefde loont;
Wilt uwe zielen t'zaamen meng'len,
Zo word uw Min en Deugd, met Deugd en Min bekroont.
Daar wederzydse kuisheid woont,
Daar zal de Huuwlyksband de Herten t'zaamen streng'len.

Wel aan, *Gezegenden!* die, voor het Echtaltaar,
Elkander liefde hebt gezworeen,
Keert van den Amstel tot ons Bosch en Bleekryk Spaar,
't Gejuich en blydschap wagt u daar,
En duizend tongen doen hun zegenwenschen hooren.

B1r

Zo ryk Gezegend als de dagen uwer Jeugd,
Van toen uw 's levens Zon de kinnen
Der duisterheid ontweek, geweest zyn, tot deez' vreugd,
 ô Wakk're *Bruïgom!* zo verheugd,
Zien wy het ugendlicht op deez' uw Jaardag klimmen.

Wy wenschen dat deez' dag, die het oogenblik herbaart,
En ons aan uwe komst doet denken,
Een dag waar op gy ziel en zinnen t'zaamen paart,
 Zo heilbaar zyn mag, dat, en Aard,
En Hemel U, ô Twee! hun gaaven mild'lyk schenken.

Zo zien wy uit uw Echt, eer dat de zilv're Maan
Met bleeke ontleende Glans en stralen,
Ten tiendemaal vernieuwt, aan 's Hemelstin komt staan.
 Een blonde *Apollo* of *Diaan*,
Een *Zoon* of *Dogter*; daar uw Deugden in herpraalen.

Leef zo Gezegend tot het einde uw 's levenstyd,
Ten blydschap van uw dierbaare Oud'ren;
En draagt het Huuwlyksjuk, doormengt met bitterheid,
 Met onafscheurb're liefde en vlyt,
DeHoeksteen van deDeugd, en machtige Eendrachts schoud'ren.

Zo zy des Hemels gunst met U tot in de dood,
Die U bekranst met zilv're Hairen,
Naa moede en afgeleeft, eens schenkt aan d'Aardenschoot:
Maar te gelyk ook Deelgenoot
Mag zyn van 't Eeuwig heil der driemaal zaal'ge schaaren.

J. OLTHOF.

**Liefwaarde, Veldzang Ter Bruilofte van den Heere Pieter Teyler
vander Hulst, en Jongkvrouwe Helena Wynands Verschaave.**

Aan Sparens frisschen stroom, die menig schoon verschiet,
Vol hoven, wei en duin, langs zyne boorden ziet,
Lag *zanger* op het dons van zachte lentebloemen,
Om met het dunne riet LIEFWAARDES min te roemen;
LIEFWAARDE, een nimf zo schoon als zuiver van gemoed,
Die KUNSTLIEFS jeugdig hart in liefde blaaken doet.
De nimf van *'t spaaren* helpt den blyden Veldman zingen,
Terwyl de zwaanen, die zich baaden, haar omringen.

ZANGER.

De lieve Lente staat gereed,
Om met een bloemryk bruiloftskleed
Het Aardryk te overdekken,
Terwyl men 't pluimgediert vol min ziet trekkebekken.

De Lenteleeuwrik vliegt voor uit
Nâ 's Hemels boog, met zoet geluid,
Om 't morgenlicht te looven;
Gelyk de Dankbaarheid van KUNSTLIEF vliegt nâ boven.

SPAARENNIMF.

Wy vlechten onder uwen galm
Van bruiloftsvreugd de maagdepalm,
Met mirten en laurieren,
Om KUNSTLIEF en zyn BRUID te strooijen en verciereren.

Of is hun onbesproken deugd
In d'opgang hunner lentejeugd,
Genoeg om hen te roemen?
Is zy hunne Amarant? wat eischt men dan meer bloemen?

ZANGER.

De palm die in het bar saaizoen
Haar glans behoudt en edel groen,
Verbeeldt de vreugd van 't leeven,
Die aan het deugdryk Paar wordt onverwelkt gegeven.

Zo munten Bruidegom en Bruid
Aan 't Spaaren en den Ystroom uit
Zo zal hun liefde bloeijen
En met gezegend groen door vier saizoenen groeijen.

SPAARENNIMF.

Ik zal dit groen, dat nooit vergaat,
In eenen korf van zilverdraad
Aan 't Minnewichtje geeven,
Om daar bekoorlykheên en kusjes door te weeven;

Daar zal de Heeregracht-godin,
Verheugd om haar LIEFWAARDES min,
Het deugdryk Paar mê kroonen,
In 't vrolyk Bruiloftshuis, daar Liefde en Eendracht wonen.

ZANGER

ô Bruiloftsdag, hoe zoet, hoe bly!
Sluit gy een ring van 't Jaargety!
Na zes en twintig jaaren,
Dat KUNSTLIEFS leevenszon eerst oprees aan het Spaaren!

Ik hoor deez' blyde bruiloftsgalm:
„Bindt KUNSTLIEF vast met maagdepalm,
„En rys van groene linden;
„Nee! laat de *liefde* zelf hem in haar tempel binden.

SPAARENIMF.

Zy zingt aan Amstels zilv'ren vliet
Zyn Jaarty, met dit zegenlied,
Nu ze in een kring van stralen,
En dunne wolkjes, kooft op 't vrolyk aardryk daalen.

Jaarzag.

Stemme: Als 't begint.

DE LIEFDE.

Wy zullen KUNSTLIEFS Jaardag vieren,
Op onzen wolken troon;
Men vlecht voor hem een kroon,
Zyn zuiv're deugd ten loon,
Van Hemelsche Amarant, en mirten en laurieren.

ô zuivre Hemeldeugd, daal neder!
En zit aan 's Bruigoms zy!
Schenk goden lekkerny,
Op 't vrolyk Jaargety,
Gy hebt hem steeds bemint, en hy bemint u weder.

Hoe zal zyn hart in vreugd ontfonken!
Ik heb de schoonste maagd,
Daar de Amstel roem op draagt,
Die zyne ziel behaagt,
Op zynen Jaardag hem in 's Hemels gunst geschonken.

De Spaarenstroom en Amstel zingen:
Leef lang, ô heilryk Paar!
Dat de Opperzegenaar
Uw hulp zy Jaar op jaar,
En de eedle deugden steeds uw ryken disch omringen.

Dan zullen uwe braave VADEREN,
Die uwe tedre jeugd,
Met wysheid, eer en deugd
Geleidden, tot hunn' vreugd,
Den Jaarelykschen disch der lieve kind'ren naderen.

Minerva zal uw ryken handel,
In goud, en zyde stof,
Uitbreiden, en uw lof
Door menig vorstlyk hof
Doen vliegen, met de faam van uwen vroomen wandel.

ZANGER.

Op zulk een zegenryk geluid,
Treedt KUNSTLIEF met zyn schoone BRUID
Ten Tempel om te paaren;
Dies juicht het skeepryk Y, en kust het vrolyk Sparen.

SPAARENNIMF.

Dan streef ik met myn maagdestoet
Door mynen kristallynen vloed,
En kus die overschoone,
Wiens glansryk aanschyn tart de blankheid van Dióne.

ZANGER.

Dan juichen bosch, en duin, en stroom!
Dan weêrgalmt de Echo: wellekoom,
In Heerlems bruiloftszaalen!
Dien 's hemels zegenzon beschynt met held're stralen.

SPAARENNIMF.

Zo loven wy uw zuiv're min,
LIEFWAARDE, KUNSTLIEFS hartvriendin;
Zo moet uw liefde bloeijen,
En haast een lentespruit uit uwen stamboom groeijen.

P. LANGENDYK.

**Ter Bruilofte van den Heere Pieter Teyler vander Hulst, en
Jongkvrouwe Helena Wynands Verschaave.**

TWee dingen zyn'er die den mensch gelukkig maaken;
Vernoezaamheid, die steeds aan 't ligchaam voordeel doet,
En godsvrucht, die de ziel versterkt verkwikt en voed,
Om voor haar heil in dees verbasterde eeuw te waaken.
Hoe zalig is hy die vernoeget is met dien stand,
Waar in 't de Almogenheid hem heeft gelieft te stellen!
Geen zucht tot hooger staat zal hem angstvallig kwellen;
Geen nyd beheerscht zyn geest. Al wat hy neemt ter hand

Verricht hy vrolyk met een onbevlekt geweten;
 Dus smaakt hy kommerloos met blydschap 't ryk genot,
 In voor-en tegenspoed, der gaaven van zyn' God;
 Nooit door de slaverny van Mammons drift bezeten.
 ô Wenschelyke staat, waar voor de dertelheid,
 En 't uitgestrekt vermaak der koningen moet zwichten!
 Byzonder als de deugd met all' haar nutte pligten
 Vernoezaamheid verzelt, en nimmer van haar scheid;
 De deugd, die 't buigzaam hert geduurig voert naar boven,
 En 't steeds betoomt, als 't om het aardsch te vuurig rent,
 Ja tot 't gebëen aan God allengs met vreugd gewent,
 En Hem voor 't heilgenot te danken en te looven.
 En is 'er ooit een' staat, in 't ondermaansch gestel,
 Waar in dit Paradys, die Hemel word gevonden;
 Het is in 't huwelyk gebouwt op vaste gronden;
 Die pal staan voor het woën van 's waerelds zielgekwel;
 Daar is het dat de vrucht van 't zalige genoeg
 Gesmaakt word zonder smert, wanneer het Echtepaar
 Geen nypende angst gevoelt voor ramspoed of gevaar,
 Maar alsins is te vrëen zo 't God gelieft te voegen,
 Vertrouwende op de magt van Hem die 't all' vermag,
 Dat baart een vreugd waar door de man en vrouw hun pligten
 Kloekmoedig en getrouw met vaardigheid verrichten;
 Daar is het dat de deugd, met eerbied en ontzag,

Den echtgenooten doet hun' grooten Schepper vreezen,
 En smeeken om all' 't geen dat hun van nooden is:
 Want godsvrucht kan alleen, in de echtverbintenis,
 De ziekten van de twist en haar gevolg geneezen,
 Met alles wat de rust verbreekt en stoort. Zy baart
 Oprechte liefde, en vrede en wysheid in het hoeden
 Van 't teder kroost, om 't in de zeden op te voeden;
 Zy smelt, door 't Godlyk vuur twee herten tot een' aart
 In 't goede, om nimmermeer van 't heilspoor af te wyken;
 Eene eensgezindheid nooit door ongeval geblust.
 ô Stand van heerlykheid! ô lieffelyke rust!
 Voor u verdwynt de glans der grootste koningryken,
 Hoe driftig ook de waan voor hun belangen stryd:
 Want wellust zonder deugd vliegt als een' damp daar heene.
 ô VANDER HULST! die met uw zedige HELENE,
 Juist op uw' jaardag in den Echt vereenigt zyt;
 En gy, begaafde Bruid, die TEYLER hebt verkooren,
 Om met hem, hoe 't ook ga, te leeven eens van zin,
 'k Verbeeld my, na den aart der liefde, dat uw min
 Uit vergenoegzaamheid en godsvrucht is gebooren:
 Is 't zo, dan kent uw' staat geen weêrgaê in geluk;
 Dan zal verdriet, en ramp en onheil van u vlugten,
 Dan zult ge deelen in de zoetste huwlyksvruchten,
 Gematigt in 't genot, getroost in last en druk.

'k Zie Heer *Verschaave*, door zyn teedre zorg geprezen
Voor de armen aan het Y, verheugt om dit verbond,
Met Moeder *Honoré* op eenen goeden grond,
Ik zie Heer *Teyler*, die Bestierder van de Weezen
Aan 't Spaarne, gantsch vernoegt, hy pryst de wyze keur
Van zyn' geliefden zoon, zyn' eenigen, zyn waarde.
Maar wat zal u myn wensch nu schenken, ô Gepaarde!
Wat anders? dan dat steeds de lieffelyke geur
Des zegendauws van God uw herten mag besproejen;
Dat, is 't u best, de bloem uws levens traag verslensch':
Leeft, is 't u zalig, in veel' telgen na uw wensch,
Die tot hun heil in deugd en voorspoed mogen groejen;
Ja leeft, totdat ge zat van 't leven in de vreugd
Van 't Hemels bruiloftsfeest voor eeuwig leeven meugt.

C^L. BRUIN.

**Ter Bruilofte van den Heere Pieter Teyler vander Hulst, en
Mejuffrouw Helena Wynands Verschaave.**

Driewerf volzalige Echt! ik vier u op myn snaaren,
En zing de dierbre vreugd van 't zielgenoeglyk Paaren;
Daar twee Geliefjes, ééns van zin,
Ontvonkt door wederzydsche Min,
Hun herten en hun handen
Zo vast verknochten aan elkaêr;
Terwyl de Huuw'lyksouters branden,
Tot heil van 't jeugdig Paar.

Gezegende Echt! wie kan uw' lof volzingen?
Myn Geest zinkt wech in zyn bespiegelingen,
Wen ik al 't heil, al 't goed,
Al 't zielbetov'rend zoet
Van uw Verbond poog af te maalen!
Waar vind ik 't einde? waar 't begin?
ô Echte Wellust! kuische Min!
Wie zou niet in uw heil verdwaalen?

Gy zyt het, zoete Huuw'lyksvreugd,
ô Lieve leven van ons leven!
Die van al 't Paradysgeneugt,
Tot onzen troost, noch over zyt gebleeven.

Gy zyt het onverderflyk zout,
Dat heel de Waereld staande houdt:
En wat zou, zonder u, toch van de Waereld worden?
Zy wierdt wel haast een nutteloos klomp slyk,
Een woeste Bajerd zonder orden,
Haar' eersten vorm gelyk.

Gy zyt het, die den Mensch voor 't sterven kunt behoeden,
Hoe zeer de Dood mag woeden;

Terwyl hy, door uw kracht,
 In zyn gezegend Naageslacht,
 In Kinderen en Neeven,
 Alle eeuwen door blyft leeven.

Wie dan, van vreugd en lust ontaard,
 Zich nimmer door 't gelaad der Liefde liet bekooren,
 En de edle Minnedrift te schendig dorst versmooren,
 Is wis den naam van Mensch onwaard.
 Want zo wy 't stuk eens nader overweegen,
 Tot roem der zaal'ge Trouw:
 Wat is een Mensch tot Minnen ongeneegen?
 Wat is een Man toch zonder Vrouw?
 Een Lichaam zonder Ziel, een Schepsel van geen waarde.
 Maar als de zoete Huuw'lyksmin
 Den Man verknocht aan zyn Mannin,
 Genieten ze te saam een' Hemel hier op Aarde.

Ik weet; men brandmerkt vaak, doch op een' valschen grond,
 Het heilig Trouwverbond
 Met lasterlyke woorden;
 Men noemt zyn banden slaafsche koorden,
 Een juk, een last, een harde dwinglandy:
 Maar zulk een lieve slaaverny

Verschaft de Ziel meêr blyheid,
 Dan uw gewaande vryheid:
 Deez' Huuw'lykslast valt ligt, dit zyde juk drukt zacht,
 Daar welgepaste schouders draagen,
 Die de Eendragt, Vrede en Min trouwhertig onderschraagen.
 Wech dan met dien, die de eerbare Trouw veracht!
 Laat hy zich met den schyn van Vryheid vry vermaaken;
 Ik prys hen die in kuische Liefde blaaken,
 En hert en ziel en zin,
 Opoff'ren aan de Min.

Zo roer ik, Bruidegom, myn blyde Bruiloftsnaaren,
 En stel ze, uw Min ten lof, op uw gezegend Paaren:
 Daar ge, onder 't bly gejuich van 't vrolyk feestgeluid,
 Ten Liefdetempel treedt, met uw beminde Bruid.
 Gy wist, door uw volständig Minnen,
 't Minschuuwe hert van uw HELEEN te winnen;
 Die, door uw Liefde in 't eind' geraakt,
 Van zuivre Wederliefde blaakt.

De lieve Lentezon, de Morgenzon uws levens
 Groet met een' zoeten lach
 Deez' aangenaamen dag,
 En viert uw Jaargetyde en heuchlyk Trouwfeest tevens,

D1r

Terwyl ze vrolyk opwaards vaart.
Heeft ze u wel ooit met minnelyker lonken,
Op deezen dag, ô Bruïgom, toegeblonken?
Wierdt gy wel ooit met schooner gift verjaard,
Dan nu ge uw schoone Bruid, uw lust, uw zielsverlangen,
Met haar bekoorlykheên moogt in uw' arm ontfangen?

ô Braave Bruidegom de Min beloont uw Min
Met eene dierbre Hemelgaave!
Nu gy de aanminnige VERSCHAAVE
Omhelst als uwe Bedvrindin:
Nu gy met uwe schoone uw' kuischen lust moogt boeten,
En van haar' lieven roozemond
Den zachten balsem zuigt voor uwe Minnewond,
Dat uw geleeden smert met woeker zal verzoeten.

Hoe vrolyk juicht nu de Amstel en het Spaar,
Drie- viermaal rykgezegend Paar,
In 's Hemels gunst door trouwe Min verbonden!
Hoe schat'ren alle monden
Der braave Maagschap tans van zegenend geluid,
Opdat geen bittere ramp den Bruidegom en Bruid
In hunne zaal'gen Echt bejegene!

Leeft lang! leeft lang, beminnelyke Twee,
In vreugd en lust en liefde en rust en vreê!
Dat u de milde gunst des milden Hemels zegene!
Zo zien wy haast de vrucht van uwe Liefdevlam,
In schoone Dochteren en deugdelyke Zoonen,
Die uwen Echt bekroonen,
Tot vreugd van TEILERS en VERSCHAAVES braaven Stam!

GOVERT VAN MATER.

Huwlykskrans gevlogten ter eere van den Heere Pieter Teyler vander Hulst, en Jongkvrouwe Helena Wynands Verschaave.

DAar ryst een wondre stadt met haar verheeven muuren,
Bestiert door 't wys beleid van twee paar Palinuuren,
Uyt 't Y en Amstelstroom roemrugtig naar om hoog:
Gelyk de Morgenstar aan 's Hemels blaauwen boog,
Als een verkondigster der held'ren Zonnestraalen,
Die 's avonts voor ons oog ten Zeeplas neederdaalen,
Al't mind're Starrenheit in schoonheit streeft voor by;
Zoo pronkt *Heer Gysbregts* stadt in Hollants steeden ry:

Daar triumpheert het recht op haaren stacywaagen:
 Daar komt milddadigheid de nooddruft onderschraagen:
 Daar heerst de Koopmanschap en sterkt haar Ryksgebiedt,
 Zoo ver als 't Zonnelicht haar glans en stralen schiet.
 Roemt dus die Waereltstadt door 's hemels milden zeegen;
 Haar naabuur *Heer Lems* stadt is meede in top gesteegen,
 Die door haar dapperheit wel eer den *Damiaan*,
 Deed bukken voor den magt van *Freedriks Zeegevaan*,
 Toen zy *Pelusiën* de trotse vlag deed stryken,
 En 't heilloos Ongeloof voor 't helder Licht deed wyken:
 Zoo blinkt den heldren roem van deez' vermaarde steên:
 Nog egter kunnen zy met meerder luister treên,
 En hunnen grooten naam alomme doen verkonden,
 Wyl nog de zuivre Deugdt by veele wordt gevonden,
 Schoon deeze ontaarden tydt met gruuw'len overlaân,
 De pas ontlooken jeugdt dien wegh zoekt af te raân,
 En hen een wegh vertoont bezaait met versche roosen:
 Pryswaarde deugdt in wien de lieflykheeden bloosen,
 Van een veel hooger goedt, U wyde ik dit Gedigt,
 En stel de wyze keur van TEYLER in het licht,
 Die niet door 't aardtsch verleit, zyn jonge Jeugdt en zinnen
 Gevest heeft, om alleen en *Weedergâ* te minnen,
 Die meede haar besten tydt in 's Levens morgenstondt,
 Op 't onvergankelyk, stantvastig heeft gegrondt.

ô Onbevleete deugdt wie zou uw ooit verveelen!
 De Liefde viert door U haar heilige Egtgareelen,
 En zwaait de Huwlykstoorts, gekoestert door het vuur,
 Van Zeedigheit en Trouw, twee teug'len die Natuur,
 Eerbiedig luisteren doen naa d'alvolmaakte wetten,
 Van *Hem* die 't eerste Paar in Edens Lusthof zetten.
 Voor zulk een waardig Paar, die reets in hunne jeugdt
 Hun beider hert'en ziel' toewyden aan de deugdt,
 Behaagt 't myn Dichtlust nu haar blyde Huwlyksnaaren
 Op Zeegentoon te slaan: op 't bly en heilryk Paaren
 Van TEYLER en zyn *Bruydt*: ô Onwaardeerlyk heil!
 Hoe heerlyk klinkt uw naam *Vereenigeden*, die 't peil
 Van zulk een grootheit treft; de Jeugdige gespeelen
 Die hoort men U ter eer' hun Huwlykswenschen kweelen,
 En vlegten om uw hoofde een Bloem en mirth festoen,
 Op dat uw Egt bestaa als 't nimmer dorrent groen;
 De blydshap klimt in top: men hoort reets langs waat'ren
 Van Amstel, Spaare en Y, triumphgezangen schaat'ren,
 De welvernoegde Jeugdt, op 't hooge Feest gety,
 Strooit Roos en maagdenpalm; en noopt de Poëzy,
 Die Hemelzangeres, op Hemeltoon te zingen
 Hoe liefde, eeuwig blyft het heil der Eggtelingen:
 De liefde strengelt, vast dien onverbreekb'ren bandt,
 En geeft hier 't voorgenot van dien volmaakten standt.

Dus zingt het Digterdom door 's Hemels geest bescheenen,
 En voert ons naar hoog door lucht en wolken heenen,
 Daar heeft den voorzmaak uit, 't genieten heeft daar steê.
 Hier op storte ik myn wensch voor U *Ver-eende Twee*,
 Een wensch uit 's herten grond blymoedig opgeheeven,
 Kan's U in't Echtverbondt gewensten zeegen geeven,
 Dan wordt uw zuivre Trouw door onrust nooit gestoort:
 Dan wordt uw Handellust de Waerelt door gehoort:
 En 's Hemels gunst zal U, gestaâg met heil bejeeg'nen
 En alles 't geen gy doet met zynen voerspoet zeeg'nen.
 Dan zal uw Levenszon, die heeden nu Verjaart
 Heer *Bruïgom*, en waar op gy met uw *Gade* paard,
 Opklimmen tot een trap van een gewenst vernoegen,
 En by geloove en liefde, een reeks van deugden voegen;
 Dan stigt de deugd in U, (die Hemelkooningen)
 Haar diamanten Throon: dan heerst de zuivre min
 In uwer beider ziel': Zoo zult gy Baakens strekken,
 Om eensgezint elkaar tot Godsvrucht op te wekken.
 Leef, leef dus hier zaam, tot gy des levens zadt,
 Eens eeuwig Bruiloft viert in Sions vrede stadt.

G. KLINKHAMER.

**Ter Bruilofte van den Heere Pieter Teyler vander Hulst, en
Jongkvrouwe Helena Wynands Verschaave.**

DE stuursche Winter grys van kruyn besneeuwt van baart,
Vlied dien hy vlieden deed voor zyn gestrengen aart;
En dreyft zyn muytgespan en blinkende ys gareelen
Na 't buldrent Noorden, om zyn muytrol uyt te speelen.
De bleyde Lente (van den Hemel neer gedaalt)
Komt op haar goude koets daar 't levend vuur afstraalt

Op 't bloozend Aardryk, om haar gaven uyt te deelen,
 Het welk haar welkoom heet met duysent dankbre keelen;
 Zy sprejdt een schoon tapeyt langs 't nuchtren velt, bemaalt
 Met bloemen daar Natuur mee sierlyk pronkt en praalt.
 Haar volgt de Min-Godes langs 't pat bezaayt met roosen,
 Die van haar bloed geverft uyt zuivre schaamte bloozen:
 Verselt van haaren Zoon het dartel Minne Wigt
 Dat met zyn toorts alom onblusbre vlamme stigt,
 En Bruylofts Galmen wekt, daar kuysche Maagdereien
 Al bloozende de Bruyd ter Huwlykskoets geleien.
 De Hemel lagt ons toe, voerspelt een zoete vreugd;
 Al 't Aardryk speelt, en juygt, als in zyn eerste jeugd.
 Heer Bruygom, wat geluk is over U beschooren?
 Nu gy ter goeder uur HELEENE uw vytverkooren
 Die nooit volpreese Maagt, *Verschavens* waarde Spruyd
 Omhelst, voor 't Echtaltaar als u beminde Bruyd,
 Die U, als Cytheree Adonis, zal ontfangen;
 In 't bloozend Paviljoen met mirt en roos behangen,
 En ofren U haar Ziel wyl gy haar d'uw schenkt,
 Tot dat gy kussens zat, in weelde, en vreugd verdrenkt:
 Zoo reyst uw Heil Zon op, en lagt met hare stralen
 U vrolyk toe, om uw volheerlyk zeegepraalen.
 Nu zyn de neev'len die zo vaak u minsiek hart
 Beswalkte met een damp, van hoop, en vrees, een smart

E1r

Die 's Minnaars Ziel niet baart als onrust, en gepeynsen,
't Geen 't weesen openbaart, en 't oog, niet kan ontveynsen,
Verdweenen door uw Trouw, en onbesmette deugd,
De grondvest van u Min, en sieraat van uw Jeugd,
Die schooner blinkt als 't goud, en hooger is te schatten
Dan al het goed het geen de Waereld kan omvatten.

Gelyk de blonde Auroor (wanneer het tint'lent ligt
Der Motgestar haar wekt, en flikkert in 't gezigt,
Als zy het dons verlaat, en stygt met roose kaaken
Die 's ouden Titons borst van lieflyk vuur doen blaaken,
Op haar robyne koets doorwrogt met purper gloed)
Het Aardryk met haar komst verquikt en juychen doet,
En d'Ooster kimme kroont met bleeke, en roode roosen,
En Hemels spiegelgout, wier weerschyn 't West doet bloezen
Zoo blinkt Heer Bruydegom uw vreugde dageraat
In aanschyn van uw Bruyd, met onbewolkt gelaat:
Die uw verliefden geest in dit gezaligt Paaren
Op wickjes van gestreel, ten Hemel zal doen vaaren;
Om heyningt met een stoet van blyde minne goon:
Zoo spand standvastigheid, en trouwe Min de Kroon.

Ik zie of ist een Droom? Den gysen Ygodt koomen,
Die milde bestevâer, en grootvorst van de stroomen,
Een goude steeven Kroon drukt zyn ontzaglyk hoofd,
Dat hy eer gaf, dan zig zyn vryheid zag gerooft:

De blaauwe mantel die zyn groen bewasse leden
 Bedekt, is breed gezoomt van boven tot beneden
 Met goud, en water schat aan allen oord gegroeyd,
 Zo weyd als d'Oceaan langs strand, en oevers vloeyd;
 Vol pragt alom bemaalt met brandende oorlogsvlooten,
 En helden daân, wier lof zyn glorie doen vergrooten,
 Hy swaayt den sceppter staf, daar d'Oceaan voor bukt,
 Dien hy Neptunus zelf heeft uyt de vuyst gerukt.
 Hy nadert vast, gevolgt van blyde Stroomnadjaden
 Die ryklyk zyn getooit met dierbre Zee sieraaden,
 En veegt het dradig wier, en mosch van zynen mond,
 En stort zyn hart dus uyt op 't heylryk Egtverbond.
 O teeder minnend Paar! om uw ben ik gekoomen
 Van myn kristallen Troon de Zetel van de stroomen,
 De zege Zang, en galm van uwen Huwlyks lof,
 Klinkt wyd, en zyds alom door 't ruyme waterhof,
 Elk spreekt daar breed hoe 't Y zyn roen nu zal ontbeeren,
 En 't Spaaren juyghende zyn glory zien vermeeren;
 Hoe Haarlem moedig, op de schoonheid van *Heleen*,
 Na 't kroon regt steeken zal van 't hoofd der water stêen.
 En kom naar morrende op myn Bruyd, (de Keyserinnen
 Der steede die ik Min en eeuwig zal beminnen)
 Om dat zy niet en voed in haaren ruymen schoot
 Een helt die waardig was *Heleen*, tot Echtgenoot,

Wiens' glory, met haar roem, aan mynen Stroom mogt wassen
 Zoo wyd de Zonnekoers rot op haar brandende assen:
 Dog wyl de liefde na wiens' pypen 't alles danst
 Uw 't Zaamen heeft gevoegd, en met haar loof bekranst,
 Zoo ga ô Bruyd! met hem wien s' ziel U heeft verkooren,
 Hy is voor U gy zyt voor zyne Min gebooren:
 Ga 't zaam ontfonk, en blus uw zuyvre minne gloed,
 Die niet te dooven waar met myn geheelen vloed.
 Ik zie Uw Huwlyks Zon aan d'onbewolkte kimmen
 Met zegen, voorspoed, heil, vermaak, en eendragt klimmen:
 Ik zie hoe 't Sparen vast U tragen komst verbeid,
 En op zyn stroomkarros langst zilver speelemeid,
 En haakt, en blaakt om uw aan zynen boort te ontmoeten,
 En met zyn eelgeschenk van zegenwensch te groeten:
 Ik zie hoe 't boomrykhout met uwen komst vereert,
 Door zyn warandery met loof gehult braveert,
 En eere Kranssen vlegt van telge, en weelge bloemen;
 'k Hoor Hollands tweede stad, uw echtkoets zalig roemen.
 Ga teder minnent Paar, en bezig uwen tyd
 Met kusjes, malsch gestreel, gevley en liefden stryd.
 Verban de twist, en wilt de zoete vrêe na jagen,
 Zoo zult gy zegenryk gewenste vrugten dragen,
 Zoo zien wy eer de Maan haar hoorens tien maal sluyt,
 Verryzen, uyt dees egt een schoone jonge spruyt,

Die op zyn Moeders schoot als een Adoon zal speelen:
En laghende haar hals en blanke boezem streelen
Als een Cupido, die met zoet uw zorg versagt,
En kroont met eer en vreugd het weeder zeyds geslagt.

Uyt Vriendschap.